

МАМА ЇЗДИЛА НА ФРОНТ

З Ольгою Покальчук, депутатом Рівненської міської ради, я познайомилася в жалобну неділю біля церкви. Ми провходили в останню путь Героя України Тараса Якимчука. Говорили про війну і про наших дітей, які ціною свого здоров'я та життя боронять Україну. На Сході воює і син Ольги – 23-річний Тарас Покальчук. З розмови дізнаюся, що сьогодні головним заняттям для пані Ольги є допомога фронту. Вона впритул займається збором матеріальної допомоги солдатам та супроводжує її на Схід. А ще робить те, на що здатні далеко не всі високі воєнні чини – шукає шляхи унеможливлення проникнення ворога на нашу територію. З цією метою постійно ініціює зустрічі з тими ж високими воєнними чинами. Чи ж жінка має вчити воювати? Пані Ольга вважає, що саме жінки спасуть Україну і своїх дітей. Аналізуючи ситуацію на Сході, бачить вихід у тому, що стояти на кордоні мають жінки, якщо більш ніхто не може його закрити. Розумію, що це розпач матері. Але розумію і те, що якщо прийдеться ризикувати своїм життям заради України і сина, ця Жінка зробить те, про що говорить. І поведе за собою інших. І за нею підуть.

Що таке війна, Ольга Покальчук вже знає. Була там. Ми домовилися, що по можливості вона буде надавати нашій газеті правдиву інформацію про ці страшні події. А поки що з її дозволу пропоную нашим читачам інтерв'ю з пані Ольгою газеті «7 Днів», яке провела Людмила Мошняга.

було б обернутися туди-назад за два...

— А тепер було б ще довше, якби мені не допомагали в дорозі люди. Я поїхала з Романом Ковалем із «Правого сектору». В Донецьку область їхали з Рівного вісім вояків, які забрали мене з моїм вантажем.

— Куди ви з ними добрались?

— Одрразу це було село Велика Михайлівка. Поруч із тим селом, у лісі, є педіоцій піонерський табір. У ньому базується батальйон «Донбас». А мій син тоді був у Артемівську, в тій танковій частині «Артемівська», бомбардування якої показували по телебаченню. Іб львівських десантників кинули на підсилення тієї частини, що в самому центрі міста. Добратися туди було просто неможливо, тому більше тижня я провела у Великій Михайлівці, чекаючи якоїсь оказії, аби добратися до Артемівська.

— Що ви там робили?

— Повірте, я відчула, що там дуже потрібні жіночі руки. Наші рівненські вояки – ті восьмеро, які приїхали з Ковалем, а потім ще чотирнадцятеро, які прибули з поповненням, – зайняли крило на поверсі одного з корпусів. Я там усе вимила, навела чистоту. Хлопці повертаються з бойових завдань (під час мого перебування там вони, наприклад, двічі брали оту Карлівку, про яку в нас знають із репортажів по ТБ, хоча так ніхто і не сказав, що під Карлівкою загинули троє наших хлопчиків), то я їм приготую бутерброди чи щось інше перекусити, зроблю чай. Але час іде, а я бачу, що не можу прорисуватися до своєї мети, отже, потелефонувала до полковника з Міністерства оборони, номер телефону якого в мене залишився з часу поїздок на полігон. Просто розплакалась у телефон. Скачала, що везу солдатам необхідні речі й довести не можу. А він мені: «Йдьте у Гвардійськ (це Дніпропетровська область), у 25-ий аеромобільний полк – такий, як у Львові. Звідти в Артемівськ

вистрелять, робиться моторошно. Ми дорогою були такі напружені, що навіть говорити не хотілося. А це дуже шкоро тих полів, які там стоять обабіч доріг безлюдними, хоча прийшла пора жнивувати. Соняшники, кукурудза стоять такі гарні, як стіна. Проходили дощі, тому все дуже гарно вродило. А чи хто його збере? Аж сльози на очі наверталися від тих думок. По дорозі туди нам на невеликому відрізку шляху пощастило, бо попереду їхала машина з батальйону «Донбас», то ми «приклеїлися» їм у хвіст і заїхали з ними аж до Артемівська. Вони навіть показали нам, де танкова частина мого сина. Це було справді везіння, бо навіть у місцевих міліціонерів про щось розпитувати не доводиться. Вони практично всі на боці сепаратистів.

У маленькому кабінетику голови ОСББ пля-

шилося сухого місяця. Але командир частини настільки розумна людина і так уміло турбується про солдатів, що втрат практично не допустив. На території частини він розпорядився викопати землянки, їх обклали в декілька шарів мішками з піском, щоб на час таких обстрілів та бомбардувань у солдатів було укриття. Він мені сказав, що для нього найголовніше – зберегти життя наших дітей. Мене це розчулило до сліз. Не можете собі уявити, як важливо почути матері солдата такі слова від синьового командира.

— Крім вашого сина, в тій частині є ще наші земляки?

— Там 25 хлопців з нашої області несуть строкову службу. Ті діти, боляче на це було дивитися, служать в гумових сапожках.

два тижні вона провела в дорозі, подолала блок-пости і заміновані дороги всього лише заради 12-годинного побачення з сином.

Рівнянин Тарас Покальчук — контрактник. Йому 23 роки. Хлопець служить у 80-у аеромобільному полку, що базується у Львові, але нині воює на сході України. Півтора року тому він, аби потрапити на службу в армію, навіть заплатив своєму приятелю за те, щоб той замість нього для медкомісії пройшов рентген хребта. Бо Тарас боявся, що його забракують через сколіоз, тоді, коли йому так хотілося потрапити у десантники! Із шістнадцяти претендентів, які проходили з ним відбір, тільки четверо, в тому числі новобранець Покальчук, пройшли випробування з фізичної підготовки. Підписуючи контракт на три роки, він не міг передбачити, що потрапить на війну. Але війна прийшла, і він від неї не тікає. Наш земляк нині на передових позиціях цієї війни, і саме там, на передовій, сина знайшла його мама — депутат Рівнероди Ольга Покальчук.

Минулого тижня Ольга Кузьмівна Покальчук повернулася з Артемівська, де на той час базувався підрозділ її сина, і погодилася зустрітися з кореспондентом «7 днів», аби розповісти про те, що побачила власними очима на сході України, на війні.

— Ольго Кузьмівно, що спонукало вас вирушити в цю небезпечну поїздку на схід? Чи то був тільки материнський інстинкт?

— Так, материнські почуття, звичайно, були головним мотивом, але не тільки. Наша сім'я — дуже патріотична. Ми вболіваємо за Україну душою й серцем, отже, це й спонукає нас до дій. Я в 2004-у році довго була на Майдані, і чоловік мій був там, і старший син, який тоді ще вчився в університеті. І в цю революцію я не раз їздила на Майдан, а чоловік був там практично постійно. Я дуже люблю Україну, рідну землю. Тому все, що відбувається на українській землі, настільки близько сприймаю до серця, що просто не можу стояти осторонь подій. За що весну ми силами мешканців наших ОСББ — оцих трьох будинків №№ 31, 35 і 41 на вулиці Марфи Струтинської — зібрали стільки продуктів та всілякої іншої допомоги для нашого батальйону територіальної самооборони, що тричі відвозили ці вантажі на полігон. Ми вивішували оголошення про те, що в даний момент нашому батальйону потрібні ковдри, матраци, мило чи ще щось інше, і люди все зносили практично за день — два. А для поїздки на схід зібрали 17150 гривень і закупили на всі ці гроші камуфляжні костюми, балаклави, наколінники й налікотники в магазині «Штурм», а також спакували 12 ящиків продуктів. Набрали більш як на три тисячі медикаментів: знеболювальних, систем для капання, шприців...

— По суті це була поїздка на фронт. Як ви добрались?

— Було складно. Вся поїздка зайняла в мене 14 днів.

Отакі новенькі хороші костюми тепер мають вояки з частини Тараса Покальчука (на фото справа) завдяки його небайдужій мамі, котра знайшла свого сина далеко від рідного дому — на війні.

ми тільки-но відправили 30 чоловік підкріплення, а з понеділка будемо відправляти знов. То коли ви туди доберетеся, ми ваш вантаж доставимо». «А мене?» — питаю. «А про вас нічого обіцяти не можу». Та в мене виходу не було. Попросила Ковалю, щоб завів мене до Гвардійська. І там я провела суботу й неділю у військовому гуртожитку.

— Знову зависли?

— Так, але я вже так довго терпіти й чекати не стала. У неділю наробила шуму, перетелефонувала всім, кому тільки можна, і довідалася, що рівненські хлопці із самооборони повезли гуманітарку до Слав'янська. Мені дали їхні номери телефонів. Але вони відповіли, що в них мало грошей, щоб заправитись. Бо вони вже були на той час у Слав'янську, то щоб забрати мене з моїм вантажем, їм треба було повернутися звідти до Гвардійська й знову їхати назад, а тоді ще далі — через Слав'янськ до Артемівська. Я потелефонувала до чоловіка, щоб кинув мені на картку півтори тисячі гривень на солярку, і таким чином виїхала зі становища. Вони приїхали до мене порожнім бусом, завантажили його, й ми нарешті поїхали. Аж не вірилося. О першій дня виїхали з Гвардійська, а о дев'ятій вечора були вже в Артемівську.

— Як ви почувалися в тій дорозі в зоні бойових дій?

— Було страшно. Словами це відчуття передати важко. На дорозі ми багато разів бачили міни з ребрестими хвостами, які часто показують по телебаченню. Обережно обминали їх. Жаж! Коли їдеш 5–10 хвилин, а назустріч немає жодного зустрічного транспорту, і по-

шок і бутлів з водою для відправки солдатам на схід назбирали, за висловом Ольги Покальчук, по пояс. Серед волонтерів, які її суди наезнили, був і ось такий маленький хлопчик Лесик. Ще до виходу цього номера газети бус із водою від мешканців ОСББ на вулиці Струтинської відправили солдатам, що стоять на блок-постах дорозою до Слав'янська.

— До речі, ставлення місцевого населення до нашої армії, до України взагалі ви встигли відчутти й оцінити?

— На жаль, воно дуже негативне. Ось у тій Великій Михайлівці, де я була спочатку і яка трохи далі від зони бойових дій, місцеві люди гарно ставляться до наших військових. Вони й українською мовою розмовляють. І допомагають нашим, чим можуть. Приносили в той піонерський табір і молоко, і огірки та іншу горючину, абрикоси. А в Артемівську ставляться до української армії ненависно. Синові товариші розповіли, що місцеві мешканці з багатопверхівок, що примикають до військової частини, кидують їм на голову пакети зі сміттям і кричать: «Бандерівці, забирайтеся звідси геть, бо ми вас повідстрілюємо». А наші діти тих людей щадять. Вони не мають права відповідати на танкової атаки по своїй частині, щоб не зашкодити мешканцям сусідніх будинків. Багатопверхівка — метрів за п'ять від паркану частини, тому стріляти нашим військовим там не дозволяють, щоб не потерпіло мирне населення. А сепаратисти підбираються та обстрілюють частину з танка. Казарма через ці обстріли залишилась практично без даху. Той ноці, як ми добрались до частини й ночували в

ти закупили костюми для тих шістьох цяти солдатів, що з частини мого сина. Вони деякий час несли службу у нас, у Сарнах, то я туди їздила щонеділі, з усіма незнайомилися і, можна сказати, поріднилася. Серед них є ще один рівнянин — 18-річний хлопець Андрій з того проблемного гуртожитка на вулиці Відінській, 10. Для нього довелося підбирати індивідуально костюм, бо він дуже високий. Крім того, я завезла для нього передачу від його мами.

Та тепер мені хочеться подбати й про тих наших хлопців-строковиків. Я попросила сина, щоб він зібрав у них і передав мені контактні телефони їхніх батьків. Я з ними зв'язуюся, щоб вони зібрали для своїх дітей те, що вважають за потрібне. Ну а я беру на себе зобов'язання зібрати гроші на взуття. Обов'язково купимо всім берці, бо як же це воювати в гумових тапочках? Причому ми опитуємо кожного з батьків про розмір ноги сина, щоб купувати конкретно те взуття, яке їм потрібно.

— Після такого довгого шляху ваше побачення із сином було надто коротким...

— 12 годин. Із дев'ятої вечора до дев'ятої ранку. Проговорили ми з Тарасом майже до ранку. Заснули на 2–3 години, поспідали разом і вирушили назад.

— Що вам казав син про війну? Страшно?

— Страшно. Причому однаково страшно всім, але духом вони не падають. А ось конкретно про свої бойові операції нічого не розповідав. Військова таємниця. Коли я приїхала додому, він мені потелефонував і сказав, що вже не в Артемівську. А де — про це їм казати не можна. Але я його все одно знайду...

— Наскільки сильні руйнації ви побачили в містах на сході?

— Дорогою ми повсюдно проїжджали повз обороні перекинуті автомобілі, минали вирви від бомб. Проводи обірвані, мости зірвані; хати, стоянки, заправки — все згоріло. Спльондрована земля. Але, наприклад, у Слав'янську потерпіло не все місто, а один мікрорайон. Решта міста ціліло. Просто воно — безлюдне, тому й виглядає знітно. І що ще вразило, що бігають зграями великі гарні породисті пси, яких люди покинули. З боку Дніпропетровської області все настільки в розтяжках і мінах, що люди бояться ногою ступити в поля.

Ми ще довго розмовляли з Ольгою Покальчук про її поїздку на фронт, розглядали фото, які звідти привезла. А на них і ті гумові тапочки, і голі панцирні сітки на ліжках, на яких солдати сплять без матраців у казармі без даху, і ще багато чого такого, від чого шемить серце і судомить горло. Мабуть, це саме те почуття, котре змушує долати перепони і відстані, щоб допомогти нашій армії, а, значить, і нашим дітям, які нині стоять на передових позиціях і протистоять підступному ворогові в неоголошеній війні проти України.

Людмила МОШНЯГА
Артемівськ, Ольга Покальчук, Тарас